

Arrest

nr. 231 713 van 23 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 4 april 2019 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 2 oktober 2019 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.04.2019 werd ingediend door:

Naam: B. (..)

Voornaam: O. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 04.06.1982

Geboorteplaats: Oujda

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..) ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 04.04.2019 voor de derde maal gezinshereniging aan met zijn tante, zijnde Z. S. (..), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxxxxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (IF3920804) op naam van betrokkene, afgeleverd op 20.10.2015: uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 23.08.2016 een visumaanvraag kort verblijf indiende bij de Spaanse autoriteiten.

- 'attestation de non assujettissement à l'impôt sur le revenu au titre des revenus fonciers / taxe d'habitation et taxe de services communaux' n°22724/2017 dd. 26.04.2017

- 'certificat de non emploi' n°305 dd. 30.05.2017 op naam van betrokkene

- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 04.01.2010, 09.03.2010, 04.07.2010, 25.10.2010, 17.11.2010, 17.02.2011, 12.06.2011, 14.08.2011, 17.12.2011, 05.04.2012, 05.06.2012, 18.09.2012, 13.12.2012, 05.03.2013, 08.07.2013, 13.09.2013, 06.12.2013, 07.02.2014, 11.04.2014, 05.08.2014, 16.10.2014, 04.06.2015, 24.08.2015, 13.11.2015, 14.02.2016 en 11.05.2016

- attest Christelijke Mutualiteit dd. 20.09.2018 op naam van de referentiepersoon

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 24.07.2018, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 21.01.2019.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- 'attestation administrative' n°29737/2019 dd. 19.07.2019 waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene in de periode 2015-2016 geen onroerende eigendommen bezat in Marokko

- 'attestation du revenu' n°1465 dd. 22.07.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene in de periode 2009-2018 geen belastbare inkomsten had in Marokko: echter, wat betreft de relevante periode van dit attest (de periode voor het vertrek van betrokkene uit Marokko) dient er in eerste instantie opgemerkt te worden dat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch kon beschikken over (niet-belastbare) inkomsten. Er dient in tweede instantie opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het kader van zijn visumaanvraag dd. 23.08.2016 (op basis waarvan hij Schengen inreisde) tegenover de Spaanse autoriteiten aantoonde dat hij wel degelijk economisch actief was, zijnde als ambtenaar. Dit attest kan

dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- attest dd. 21.03.2018 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tot op datum van het attest geen steun aanvraag bij het OCMW Antwerpen

- 'certificat de celibat' n°295/2016 dd. 01.09.2016 op naam van betrokkene

- attest cursus Maatschappelijke Oriëntatie (werkjaar 2017-2018) op naam van betrokkene

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 26.08.2003 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Noch het gegeven dat betrokkene op 10.01.2018 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België, noch de voorgelegde foto's doen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat betrokkene onvermogen was in zijn land van herkomst of origine, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE MIDDEL - GERICHT TEGEN DE BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 47/1. 2° VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL. SCHENDING VAN HET UNIERECHT.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

‘De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]’

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411 ; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53- 3239/001,20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde “andere” familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunde, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Om te beginnen werden er maar liefst 26 bewijzen van geldstortingen voorgelegd.

Verwerende partij beperkt haar motivering hieromtrent evenwel tot het louter verwijzen naar de vorige bijlage 20, zonder ook maar de betrokken tekst te citeren in de huidige bestreden beslissing! Minstens had zij de vorige bijlage 20 moeten bijvoegen bij de huidige bestreden beslissing!

Dergelijke vorm van motivering vormt een resolute schending op de hierboven genoemde motiveringsverplichting die rust op verwerende partij. Administratieve beslissingen dienen immers op een afdoende wijze te worden gemotiveerd. Er kan evenwel slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer deze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

De loutere verwijzing naar een eerdere bijlage 20, zonder ook maar enige tekst opnieuw te formuleren of zelfs maar te citeren, kan in deze zin bijgevolg niet beschouwd worden als een afdoende motivering! Daar er een nieuwe aanvraag werd ingediend dient verwerende partij de aanvraag volledig opnieuw te onderzoeken en een grondig gemotiveerde beslissing te nemen.

Er dient dus abstractie gemaakt te worden van de vorige aanvragen, naar analogie met de beroepen van derdelanders die zonder voorwerp worden verklaard indien ze tijdens een lopende beroepsprocedure een nieuwe verblijfsaanvraag hebben ingediend.

Het feit dat verzoeker geen beroep aantekende tegen de vorige bijlagen 20 impliceert geenszins dat hij akkoord is gegaan met de motieven ervan. Er werd enkel gekozen voor een nieuwe aanvraag met de bedoeling het dossier aan te vullen met nieuwe stukken om het dossier sterker te maken.

In deze vorige bijlage 20 - waar verzoeker aldus zelf naar op zoek dient te gaan bij gebrek aan afdoende motivering door verwerende partij in de huidige beslissing - wordt gesteld dat de geldstortingen te beperkt zouden zijn in aantal en in bedrag om aanvaard te worden als bewijs dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon.

Evenwel werden er maar liefst 26 geldstortingen voorgelegd (STUK 3)! Deze gebeurden in de periode van januari 2010 tot mei 2016 en dus vóór verzoeker zijn eerste aanvraag tot gezinshereniging met de referentiepersoon deed (dd. 10.01.2018). In een periode van 6 jaar werd er maar liefst om de 3 à 4 maanden geld overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoeker!

Er dient in dit opzicht gewezen te worden op de tekst van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]”

Noch deze bepaling, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt bijgevolg enige frequentie- en/of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn.

Verwerende partij creëert bijgevolg in haar weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien door te stellen (of te verwijzen naar de eerdere beslissing waarin wordt gesteld) dat de geldstortingen te beperkt zouden geweest zijn in aantal en in bedrag.

Bovendien dient er in dat opzicht op gewezen te worden dat het leven in Marokko véél goedkoper is dan in België!

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn tante. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvragen tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker door de referentiepersoon.

Hiermee heeft verzoeker bijgevolg aangetoond dat hij reeds vóór zijn inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon.

7.

Daarnaast werden er tevens bewijzen van onvermogen voorgelegd.

Het betreffen om te beginnen een « attestation de non assujettissement à l'impôt sur le revenu au titre des revenus fonciers / taxe d'habitation et taxe de services communaux » (STUK 4) en een « certificat de non emploi » (STUK 5).

Ook wat deze stukken betreft, beperkt verwerende partij zich ertoe te verwijzen naar de vorige bijlage 20. Zoals hierboven reeds aangehaald, wordt hiermee de motiveringsverplichting geschonden. Verzoeker verwijst in dit opzicht naar hetgeen werd gesteld onder punt 6.

Daarnaast werden er in het kader van huidige aanvraag nog tal van andere bijkomende bewijzen van onvermogen voorgelegd, i.e. attesten waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat verzoeker geen onroerende eigendommen bezit in Marokko (STUK 6), noch dat hij geen inkomsten had (STUK 7).

Deze documenten zijn geen verklaringen op eer en tonen aan dat verzoeker in zijn land van herkomst onvermogen is. De documenten zijn tevens voorzien van een apostille, zodat de geldigheid van de documenten niet kan worden betwist.

Dat deze stukken voorliggen wordt ook niet betwist door verwerende partij.

Over deze stukken brengt verwerende partij evenwel geen afdoende motivering bij.

Over het attest “geen onroerende eigendommen” (STUK 6) wordt niets gesteld, wat een impliciete aanvaarding van de inhoud van dit stuk betekent.

Over het attest “geen inkomsten” (STUK 7) wordt enkel gesteld dat hiermee niet wordt uitgesloten “dat verzoeker toch kon beschikken over (niet-belastbare) inkomsten”. Het attest is nochtans duidelijk:

“Revenus professionnels	NEANT
Revenus agricoles	NEANT
Revenus salariaux et assimilés	NEANT
Revenus fonciers	NEANT

NEANT
NEANT»

Verzoeker is ongeschoold en kan dus zeker niet gewerkt hebben als ambtenaar. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker heeft gewerkt als ambtenaar. Er is geen arbeidsovereenkomst, noch zijn er loonbrieven voorhanden.

Als verzoeker effectief zou gewerkt hebben zou dit zeker vermeld zijn op de attesten van inkomsten, hetgeen niet het geval is.

Verwerende partij schendt aldus haar zorgvuldigheidsverplichting. Dit legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

8.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (STUK 8).

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”). (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,22.)

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2,

sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in Marokko.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij financieel afhankelijk is van zijn tante (de referentiepersoon). Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekende partij een theoretisch betoog over het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van fair play, maar laat zij na in haar verzoekschrift in concreto uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij "niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie", nu "(u)it het geheel van de voorgelegde stukken (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging". Hierbij wordt verwezen naar de motivering van de beslissing van 21 januari 2019 waarbij een eerdere aanvraag van verzoekende partij om gezinshereniging werd geweigerd, en worden tevens de stukken die verzoekende partij bij de huidige aanvraag heeft voorgelegd besproken.

Verzoekende partij stelt vast dat in de thans bestreden beslissing wordt verwezen naar een eerdere beslissing die ten aanzien van haar werd genomen om te onderbouwen waarom haar aanvraag thans wordt geweigerd. Verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij minstens de vorige beslissing bij de huidige bestreden beslissing diende te voegen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht impliceert niet ipso facto dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan

indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar andere stukken, in casu de bijlage 20 van 21 januari 2019 die aan verzoekende partij ter kennis werd gebracht op 24 januari 2019. De motieven van deze beslissing worden zodoende geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de thans bestreden beslissing. Om aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht te voldoen, moeten echter ook de motieven van de voornoemde bijlage 20 van 21 januari 2019 afdoende zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing heeft ingediend, zodat deze beslissing thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij kennis heeft van de eerder ten aanzien van haar genomen beslissing, die haar werd betekend.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

2.6. Verzoekende partij betwist dat zij niet afdoende zou hebben aangetoond te voldoen aan de voorwaarden tot gezinshereniging. Verzoekende partij verwijst naar de door haar voorgelegde geldstortingen die volgens haar wel degelijk aantonen dat zij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging ten laste van haar tante was en is zij van mening voldoende te hebben aangetoond dat zij onvermogen is. Verder werpt verzoekende partij op dat in de bestreden beslissing een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet door te stellen dat de geldstortingen te beperkt geweest zijn in aantal en in bedrag. Zij meent wel degelijk aangetoond te hebben materieel gesteund te worden door haar tante omdat zij niet in haar eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in Marokko.

2.6.1. Verzoekende partij voert aan dat zij maar liefst 26 geldstortingen heeft voorgelegd voor een periode van januari 2010 tot mei 2016. In een periode van 6 jaar werd er maar liefst om de 3 à 4 maanden geld overgemaakt door de referentiepersoon.

2.6.2. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 04.01.2010, 09.03.2010, 04.07.2010, 25.10.2010, 17.11.2010, 17.02.2011, 12.06.2011, 14.08.2011, 17.12.2011, 05.04.2012, 05.06.2012, 18.09.2012, 13.12.2012, 05.03.2013, 08.07.2013, 13.09.2013, 06.12.2013, 07.02.2014, 11.04.2014, 05.08.2014, 16.10.2014, 04.06.2015, 24.08.2015, 13.11.2015, 14.02.2016 en 11.05.2016 (..)

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 24.07.2018, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 21.01.2019.”

Verzoekende partij betwist niet dat zij deze bewijzen van geldstortingen ook in het kader van haar aanvraag gezinshereniging van 24 juli 2018 heeft voorgelegd. Verzoekende partij betwist evenmin dat deze aanvraag op 21 januari 2019 werd geweigerd en zij deze beslissing niet heeft aangevochten. De gemachtigde kon in de bestreden beslissing dus in redelijkheid verwijzen naar de beoordeling die hij hieromtrent reeds doorvoerde in de eerdere weigeringsbeslissing van 21 januari 2019.

In de beslissing van 21 januari 2019 worden de geldstortingen opgesomd en wordt vervolgens uiteengezet:

“(sterk schommelende bedragen tussen +/- 45euro en +/- 330 euro); bijbehorende ‘carte client’ op naam van betrokkene: echter, niet alleen zijn deze stortingen te onregelmatig in frequentie en in bedrag, ook blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende – gelet de onduidelijkheid over wanneer betrokkene Schengen inreisde – of deze geldstortingen dienen beschouwd te worden als steun aan betrokkene in het land van herkomst of origine, noch blijkt dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet wordt erop gewezen dat – hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3.2., eerste lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2013-14*, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

*“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:
a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”*

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait accompli”*-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval *“het land van herkomst”* zou dienen gelijk te stellen met *“het gastland”*.

Wat betreft de interpretatie van het begrip *“ten laste”*, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip *“ten laste”* werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

De Raad acht het in casu geenszins kennelijk onredelijk dat de 26 geldstortingen onregelmatig gespreid over de jaren januari 2010 tot mei 2016 voor kleine bedragen als te beperkt en te klein in bedrag worden beschouwd om aanvaard te worden als bewijs van het ten laste zijn in het herkomstland. Het bewijs moet immers geleverd worden dat het gaat om een reële afhankelijkheid, in die zin dat de vreemdeling in zijn land van herkomst gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften kan voorzien. Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden in haar betoog dat 26 geldstortingen van kleine bedragen gespreid over 6 jaar het bewijs leveren dat zij reëel afhankelijk was van de referentiepersoon om in het herkomstland in haar basisbehoeften te voorzien. Het betoog dat het leven veel goedkoper zou zijn in Marokko doet hieraan geen afbreuk nu verzoekende partij, gelet op de beperktheid van de bedragen en de lage frequentie ervan geenszins aantoonde daadwerkelijk afhankelijk geweest te zijn van deze bedragen om in haar basisbehoeften in Marokko te voorzien. Immers stelt de Raad vast dat de bedragen die zij op onregelmatige wijze gestort kreeg, zo men ze zou omrekenen naar een maandelijks bedrag, tussen de 38 en 50 euro variëren. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij van dergelijke kleine bedragen afhankelijk was om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien in Marokko.

Dergelijke beoordeling behoort daarnaast tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij die binnen de grenzen van de redelijkheid daarover beslist zodat geenszins blijkt dat de verwerende partij enige voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.

2.6.3. Wat betreft de bewijzen van onvermogen heeft de verwerende partij als volgt geoordeeld:

“attestation de non assujettissement à l'impôt sur le revenu au titre des revenus fonciers / taxe d'habitation et taxe de services communaux” n° 22724/2017 dd. 26.04.2017 met vermelding van het adres (...) F7 n°67 te Oujda : gelet dat dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, wordt ook het attest op zich beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging , ‘certificat de non emploi’ n° 305 dd. 30.05.2017 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene woonachtig is op het adres (...) voie 2 n° 13 te Oujda en dat hij op dit adres geen economische activiteit uitoefent; echter gelet op de onduidelijkheid betreffende het adres van betrokkene, is de inhoud van dit attest niet afdoende betrouwbaar, en kan het niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er dient tevens opgemerkt te worden dat, bij gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd, de relevantie van beide voorgelegde attesten niet afdoende duidelijk is.”

En:

*“- ‘attestation administrative’ n°29737/2019 dd. 19.07.2019 waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene in de periode 2015-2016 geen onroerende eigendommen bezat in Marokko - ‘attestation du revenu’ n°1465 dd. 22.07.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene in de periode 2009-2018 geen belastbare inkomsten had in Marokko: echter, wat betreft de relevante periode van dit attest (de periode voor het vertrek van betrokkene uit Marokko) dient er in eerste instantie opgemerkt te worden dat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch kon beschikken over (niet-belastbare) inkomsten. Er dient in tweede instantie opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het kader van zijn visumaanvraag dd. 23.08.2016 (op basis waarvan hij Schengen inreisde) tegenover de Spaanse autoriteiten aantoonde dat hij wel degelijk economisch actief was, zijnde als ambtenaar. Dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
(..)*

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat betrokkene onvermogen was in zijn land van herkomst of origine, en er onvoldoende werd aangetoond

dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.”

Zoals de verwerende partij inderdaad al motiveerde in haar eerste beslissing heeft verzoekende partij verschillende attesten voorgelegd die gewag maken van het feit dat verzoekende partij en de referentiepersoon woonachtig zijn op adres D. L. R. n°7 maison n°129, dit terwijl de referentiepersoon al sinds 2003 ononderbroken in België woont en verzoekende partij op het ogenblik van de afgifte van het attest (2018) ook reeds in België verbleef en de andere voorgelegde attesten en het reispaspoort van verzoekende partij andere adressen vermelden zodat terecht besloten wordt dat de voorgelegde attesten niet afdoende betrouwbaar zijn.

Verzoekende partij laat ook in het geheel na deze motivering inhoudelijk te bekritisieren. Daarenboven heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat de relevantie van de voorgelegde attesten *“attestation de non assujettissement à l'impôt sur le revenu au titre des revenus fonciers / taxe d'habitation et taxe de services communaux” n° 22724/2017 dd. 26.04.2017* en *“certificat de non emploi” n° 305 dd. 30.05.2017* niet blijkt nu het onduidelijk is wanneer de verzoekende partij Marokko precies heeft verlaten. De Raad kan de verwerende partij hierin volgen nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 23 augustus 2016 een visum kort verblijf heeft aangevraagd via de Spaanse autoriteiten en dit visum toegekend werd op 30 augustus 2016, geldig voor dertig dagen en te gebruiken in de periode 30 augustus 2016 tot 13 oktober 2016. Het is geenszins kennelijk onredelijk in dat opzicht te besluiten dat attesten over het niet uitoefenen van een tewerkstelling en het niet onderworpen zijn aan belastingen die een periode (2017) betreffen waarvan niet blijkt dat verzoekende partij nog daadwerkelijk in Marokko verbleef bezwaarlijk als relevant kunnen worden beschouwd. Verzoekende partij laat deze motivering volledig ongemoeid. De Raad acht deze motivering an sich al voldoende draagkrachtig om te motiveren waarom de verwerende partij deze stukken niet aanvaard.

De Raad acht het voorts, in het licht van de gegevens van het administratief dossier, geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat wat betreft het *“attestation du revenu n°1465 dd. 22.07.2019”* waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene in de periode 2009-2018 geen belastbare inkomsten had in Marokko dit echter tegengesproken wordt door het feit dat verzoekende partij bij haar visumaanvraag in 2016 als beroep: *“Ambtenaar”* heeft opgegeven en bijgevolg zij wel degelijk economisch actief was. De Raad wijst erop dat bij de aanvraag om een visum kort verblijf wegens toeristische redenen te bekomen, de vreemdeling ondermeer moet aantonen over voldoende middelen van bestaan te beschikken zowel voor de duurtijd van de reis als voor de terugkeer en eveneens moet aantonen het voornemen te hebben terug te keren naar het herkomstland (zie de desbetreffende artikelen van de Visumcode), waarbij het hebben van een vaste betrekking in het herkomstland een overweging kan uitmaken. Verzoekende partij maakt met haar betoog waar zij stelt dat er geen bewijzen voorliggen dat zij wel degelijk ambtenaar was in Marokko, geenszins aannemelijk dat zij leugenachtige verklaringen heeft afgelegd inzake haar beroep en dat desondanks haar toch een visum kort verblijf om toeristische redenen zou zijn toegekend. Haar betoog voorts dat eventuele vroegere inkomsten niet relevant zijn, gelet op de voorgelegde stukken, is geenszins ernstig. Immers, uit het feit dat verzoekende partij niet kan voorhouden geen inkomsten in Marokko gehad te hebben, blijkt duidelijk dat zij niet kan stellen onvermogen te zijn geweest in Marokko. Het argument dat zij in Marokko niet beschikte over een eigen onroerend goed, doet hieraan geen afbreuk nu er talloze mensen zijn die over geen eigen onroerend goed beschikken maar dit niet wegneemt dat zij wel degelijk vermogen genoeg zijn om minstens in hun eigen basisbehoeften te voorzien. De Raad acht de motivering in de bestreden beslissing zoals hiervoor besproken an sich afdoende om de voorgelegde attesten niet te aanvaarden als bewijs van onvermogen.

2.7. In zoverre verzoekende partij nog de *“schending van het Unierecht”* opwerpt in haar middel zonder evenwel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze het *“Unierecht”* geschonden wordt door de bestreden beslissing, is het eerste middel onontvankelijk. De Raad verwijst voor het overige voor de volledigheid naar de bespreking hoger.

2.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.9. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL - GERICHT TEGEN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN: SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET FORMELE MOTIVERING

BESTUURSHANDELINGEN EN VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET IN HET LICHT VAN ARTIKEL 8 EVRM, ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU. ARTIKEL 27 VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG. ARTIKEL 39/79 EN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET

1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine] RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn mama en de referentiepersoon en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezinsleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.”

2.10. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.11. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rehtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.13. Verzoekende partij verwijst naar haar familiale situatie en meent dat hiermee geen rekening werd gehouden.

2.14. Wat vooreerst de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat in deze bepaling niet als dusdanig kan worden gelezen dat omtrent de hierin opgenomen elementen uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 23 mei 2017, nrs. 238.292 en 238.293). Wel dient te blijken dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen.

Ook artikel 8 EVRM bevat geen bijzondere motiveringsplicht (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt werd bij het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel wel degelijk rekening gehouden met haar familiale situatie. Zo wordt gesteld:

“Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Waar verzoekende partij nog de schending opwerpt van artikel 8 EVRM en wijst op de band met haar moeder en haar tante, wijst de Raad erop dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar tante. Het loutere feit dat zij sinds enige tijd bij haar tante in België verblijft maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partij afhankelijk is van haar tante. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken blijkt niet uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken dat zij in het herkomstland financieel/materieel ondersteund werd door haar tante. De stukken die zij voorlegt over haar verblijf in België, zijn niet afdoende om te spreken van een vorm van afhankelijkheid van verzoekende partij ten aanzien van haar tante die ertoe zou leiden dat er in casu sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Verzoekende partij die 37 jaar is en het overgrote deel van haar leven op zelfstandige wijze in het herkomstland heeft geleefd, zij toont immers niet anderszins aan, maakt niet aannemelijk dat zij haar leven in Marokko niet op zelfstandige wijze verder zou kunnen zetten. Het loutere gegeven dat zij in België op precaire verblijfswijze inwoont bij haar tante en dat deze bepaalde kosten van verzoekende partij in België dekt,

doet niet anders besluiten. De relatie die de verzoekende partij met haar tante onderhoudt betreft normale contacten die verwanten met elkaar onderhouden en verzoekende partij kan deze contacten ook via moderne communicatiemiddelen of geregelde bezoeken onderhouden. Deze contacten kunnen geenszins gecatalogeerd worden als zijnde beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM derwijze dat een verwijdering van de verzoekende partij van het grondgebied een schending van dit artikel zou opleveren.

Verzoekende partij wijst voorts op haar relatie met haar moeder, maar de Raad wijst erop dat zij niet aantoonbaar, noch blijkt uit het administratief dossier, dat haar moeder in België verblijft. Voor zover dit toch het geval zou zijn, dan blijkt niet dat haar moeder regelmatig in België verblijft. Bovendien, indien haar moeder al regelmatig in België zou verblijven, dan nog dient hetzelfde gesteld te worden als de bespreking hoger over de band die de verzoekende partij als meerderjarige persoon heeft met haar moeder. Zij toont niet aan dat er een bijzondere afhankelijkheid bestaat tussen haarzelf en haar moeder die de gewone affectieve banden overstijgt. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Nu geen beschermenswaardige gezins- of familierelatie blijkt, kan verzoekende partij ook niet betogen dat de verwerende partij een belangenafweging had moeten maken.

Voor zover verzoekende partij nog zou betogen een privéleven te hebben in België, toont zij ook niet aan dat dit een beschermenswaardig privéleven is in de zin van artikel 8 EVRM. Zij legt daartoe geen enkel concreet bewijs voor. Een louter voorlopig verblijf in België in afwachting van een beslissing inzake haar verblijfsaanvraag is niet afdoende om het bestaan van een beschermenswaardig privéleven aan te tonen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 7 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 8 EVRM, aangetoond.

2.15. Verzoekende partij laat voorts na uiteen te zetten op welke wijze de artikelen 51 van het Handvest, 27 van de Burgerschapsrichtlijn en 39/79 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn zodat dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk is.

2.16. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER